

d³

E 1895 d³

N:o 17.

Nya och mycket intressanta
Visor

1. Hofmarskalken och Lissen.
2. En smäländsk Staffansvisa.
3. Norsk sill i papper.
4. Hvar å en har la **sett** kors.
5. En pigas visa i oktober.
6. Gif!

B. Th. Paulsons förlag.
Bengstro, Hofmantorp.

(Eftertryck förbjudes)

Hofmarskalken och Lissen:

— Ingen tullförhöjning kan jag få,
nej, nu skall det bli vid *status quo*,
hur jag än orerat,
ty man så voterat,
och jag därför bittert gråta må.

Ja, jag nästan nu kan gråta blod.
Då man har en liten spanmålsbod,
lekande i hågen,
men ej får för rågen,
hvad man vill, då tappar man sitt mod.

— Gråt ej så, o, hofmarskalk, i dag.
Du, som jag, förlorat har ett slag,
men var lugn nu bara,
det har ingen fara —
du till husbehof har bröd, som jag.

Blir väl bättre lycka annat år,
om herr Boström då vid styret står.
Vi ska' sköta tegen —
mutter sköter degen —
något mynt man re'n för skeppan får.

— Nog har du, som jag, en lada full
af det goda, sköna kornets gull.
Må du dock förlåta,
att jag måste gråta
öfver sviket hepp om högre tull.

— Torka tåren bort, bror Reutersvärd,
du, som visst är millioner värd.
Jag vill inte lipa,
ty jag kan begripa,
att det påskägg finns vid hem och härd.

En småländsk Staffans-visa.

Från norr till söder i vårt land är sedan århundraden tillbaka
Staffans-visan känd och sjungen.

I de olika landsdelarne har den emellertid under årens lopp erhållit en ohka version, och en välvillig meddelare har lämnat följande uppteckning af den form, uti hvilken den förekom i Öggestorps socken, Jönköpings län, i förra häften af innevarande sekel. En gammal man, Nils Movits, boende på Mänsarps egor inom församlingen, brukade då att vid julhelgen gå omkring och i granngårdarne sjunga visan sålunda:

1.

Staffan var en stalledräng, dess tackom vi så gärna,
Han vattnade sina fålar fem, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

2.

De två de voro hvita, dess tackom vi så gärna,
De var hvarandra lika, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

3.

De två de voro röda, dess tackom vi så gärna,
De tjänte väl sin föda, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

4.

Den femte den var appelgrå, dess tackom vi så gärna,
Den vill han själfver rida på, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

5.

Så red han till er källardörr, dess tackom vi så gärna,
Där satt ännu en sticka för, allt för den ljusa stjärna,
Ingen dag här synes än,
Stjärnorna på himmelen de blänka.

6.

Ack kära mor, så släpp mig in, dess tackom vi så gärna,
 Jag fryser så om ryggen min, allt för den ljusa stjärna,
 Ingen dag här synes än,
 Stjärnorna på himmelen de blänka.

7.

Och mor hon satt i spisen, dess tackom vi så gärna,
 Och skar ett stycke utaf grisen, allt för den ljusa stjärna,
 Ingen dag här synes än,
 Stjärnorna på himmelen de blänka.

8.

Ja nu är visan ända, ja nu är visan slut,
 Gå nu och se efter — om ni kan gifva sångaren en sup.

Norsk sill i papper.

Stursk alltid du varit, bror Nore,
 men snart blir du kollrig rent af;
 du pockar och väsnas som vore
 du konung på land och på haf.
 Men hade du icke din sill,
 nog tege beskedligt du still.

Din frihet är klokt att du värnar,
 men hvem har väl velat den åt?
 Förutan all orsak du spjärnar
 och håller så fasligt en låt.
 Men hade vi tagit din sill,
 då först funnes orsak därtill.

För sillen den håller dig oppe
 och gör dig så stolt i ditt mod.
 För sillen du droppe för droppe
 må gjuta din galla, ditt blod.

Ja, hade du icke din sill,
hvad dugde du Norge väl till?»

Du icke kan lefva af »Fjelde»,
granit är så hårdsmälten mat;
och slut är ditt krämarevälde,
och rik är du endast på hat.
Nu har du ej mer än din sill,
men tänk om ej denna »gick till»!

Så grymt kunde ödet dig snäsa,
se'n lyckan du tröttat med gräl.
Då finge du sitta och läsa
din »Grundlov» och svälta ihjäl.
Blif därför tacksam, se till,
ty annars så går han — din sill!

Wilh. von Braun.

Poemet är gammalt; men den skildring, som där lämnas af
norskt öfvermod och norsk oresonlighet, passar så till punkt och
pricka in på nutida norska radikalerna, att poemet kan anses som
vara en »visa för dagen».

Hvar å en har la sett kors.

(Vestgötadialekt.)

Ja' ofta tänkt så hära: Tvi den onde
hva då ä tongsamt till att vara bonde!
Hva han får slita grömt för mat och klär!
Men när ja lite närmre tänker ätter,
så ä då kanske inte möcke bätter
att vara — hva dom kallar — harrekär.

Att vara pastor å förkunna ordet,
ä jädrrigt nog, för mången alls ej tror det,
å mången finner hans predikan torr;
å ej törs pastorn supå så nån ser då,
nej, ska han ha en tår, i skåpet sker då
hva har han då för roligt af sin »knorr»?!

Att vara advokat å lagen vränga,
rangderar nog förbullradt bra mä pänga,
äss yrket drifts mä skecklighet å lust:
men usch, en advokat har så eländigt
mä utslag uppå halsen jämt å ständigt,
å dä kan inte vara treffligt just

Att vara källarmäster dä ä bussigt,
men synamentet blir så jäddrans pussigt
af spritens lea, ursla, lömska saft;
å tänk, mä kunderna, som högljudt skråla,
å källarmästarn tvungen te å skåla
så han te slutet trellar utaf skaft.

Att vara löjtnant treppa kring mä värja
å sno sett värehaar å mustigt svärja
uppå såldaten om han tempot glömt,
den sysslan är af mången eftertraktad,
men hu, i krixstid kan han ju bli slagad,
dä töcker ja ä ryligt, ryligt grömt.

I korthet sagdt, så har la harre kära
så väl som bönnerna sett kors att bära,
men en får nöjas mä hva edet gett.
Tänk, själfva kongen möte af törnetaggar:
han har ju sina kitsligt trilska baggar
att tas mä, så nog har la han fått sett.
Pälle Bläckstedt.

(Ur »St. T.»)

En pigas visa i oktober.

Mel.: »När månen vandrar».

Ack, snart ur tjänsten jag flytta får,
Och snart får afsked jag taga.
Men därför faller jag ingen tår,
Och ingen suck skall jag draga.

Snart året farit
 Och nått sin ände,
 Fast det har varit
 Ett hemskt elände.
 Var lugn för det!

Ty detta herrskap vet ingen hut;
 Och det går vecka för vecka
 Jag ej hör annat än gnat och tjut,
 Jag stackars fattiga flicka.

Mig dottern pika,
 En pojk är bråkig,
 Och frun predikar,
 Och herrn är tråkig.
 Usch, hvilket lif!

Hvar lördagsnatt skall jag skura golf,
 Och det är skönt, vill jag lofva.
 Jämt får jag vaka till klockan tolf,
 Ty jag behöfver ej sofva.

Men herrskap själfva,
 De måste ligga
 Till klockan elfva
 För att bli pigga
 Till gnabb och gräl.

Och vill jag gå utmed Nybrovik
 En liten stund med min raring,
 Så skäller frun som en liten tik
 Och håller bibelförklaring.

På lilla Netten
 Hon ej vill käxa,
 Fast med kadetten
 Hon äter sexa
 Och dricker punsch.

Nu får jag släpa i slafveri
 Med kinden röd som cinnober,
 Nu är jag fange, men vänta ni
 Till tjugufjärde oktober.

Då lätt jag lunkar
 Från frun den torra
 Bort till en ungarl
 På Klara norra,
 Där jag mig stadt.

Och vill han hafva mig till sitt vif,
 Så skall jag tjänsten försaka;
 Och vill han älska mitt unga lif,
 Så skall jag älska tillbaka.
 Ett hus han äger
 Förutom kassa,
 Min spegel säger,
 Att jag skall passa
 Till Stockholmsfru.

Ur »St. T.»

Gif!

Om mynt du har i pungen,
 Betänk dig — o, men gif!
 Ett öre, ja, ett halft blott,
 Kan rädda dock ett lif.

Men om en skatt af kärlek
 Du har i hjärtats hvalf,
 En rikedom du gifve!
 För litet är en half.

STOCKHOLM,
 J. W. HOLMS BOKTRYCKERI
 1895.